

## [Aksel Larsen.]

blev finansminister, holdt mange taler om, hvor de virkelig store muligheder for dansk eksport lå, og jeg tilføjede, at man kunne ikke være i tvivl om efter min tale, at jeg også tænkte på Østeuropa, Sovjetunionen og de folkedemokratiske lande, og min mening var at anbefale, at man holdt op med at deltage i den handelsboykot af disse lande, som Danmark deltager i til skade for sig selv. Men hvad detaljer angik, tilføjede jeg: det er ikke min sag at forklare dette, det er naturligvis regeringen eller de regeringsbefuldmægtigede, som har til opgave at gå ud og finde afsætningsmarkeder og gå ud og finde steder, hvor vi kan købe de produkter, vi har brug for, det kan selvfølgelig ikke være min sag.

Så er der spørgsmålet om skatterne. Herom har ministeren sagt, at skatten i Danmark er lav sammenlignet med skatten i England; jeg tror, ministeren sagde noget om, at her var det kun 20 pct. af nationalindtægten, medens det i England var 30 pct., der blev taget i skatter. Det svar er på ingen måde fyldestgørende. Det, der har interesse for den befolkning, der skal betale skatterne, er, hvem man lægger skattebyrden på. Ministeren ved udmærket, at Danmark er et af de ganske få lande i verden, der har det, man kalder skattefradragsret, og at en sådan ikke eksisterer i England. Ministeren ved udmærket vel, at i England kan man af velhaveres indtægt tage 85 pct., ja, op til 90 pct. i skat, medens vi i Danmark har fået lagt loft over skatten omkring de 50 pct. Derfor er skattebyrden i Danmark så uforholdsmæssig tung for de mindrebedlede, og jeg kan betro det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at det ikke mere er mellemindtægterne, det er værst for, det er arbejderindtægterne, fordi den skatteskala, der betales efter, er fra 1931 og derfor naturligvis forældet i forhold til de indtægter, folk har nu.

Ministeren gjorde en bemærkning om, at indtægterne også er steget — han sagde med 700 mill. kr. på et år. Det er meget muligt, men det er vist, fordi priserne også er steget, og hvad hjælper det, at indtægterne er steget, hvis priserne er steget lige så meget, ja mere? Det giver ikke folk bedre evne til at betale skat.

Det, der har rejst spørgsmålet om, hvorvidt skatteskruen er gået over gevind, er, at den arbejdende befolkning her i landet simpelthen ikke kan betale højere skatter og derfor rejser sig mod den, de anser for at være mest uretfærdig, den tvungne

opsparing. Befolkningen gør det så meget mere, som den er klar over, at en væsentlig årsag til disse tyngende skatter er militærudgifter, udgifter til oprustning. Herom får vi at vide, at militærudgifterne er så lave i Danmark som i intet andet eller i få andre lande. Det ved jeg ikke noget om, men jeg er ikke tilbøjelig til at tro på påstanden. Jeg ved ikke noget om det, for det kan man ikke læse ud af det, der forelægges tinget, det kan man ikke læse ud af finanslov eller tillægsbevillingslov, som budgetterer med rent fiktive tal, eller som — for tillægsbevillingslovens vedkommende — kommer et år eller to efter, at pengene er givet ud.

Det er kolossalt, hvad der gives ud til militærvæsen. Tænk på det, der har været diskuteret så hidsigt, anlægget på Langeland, om hvilket forsvarsministeren naturligvis ikke er så uvidende. Det kan han ikke være, for forsvarsministeriets repræsentant på Langeland har udtalt sig så generøst til befolkningen derovre om, hvad man ville bygge, at hvert eneste menneske på Langeland kender planerne i detaljer. Men det er dyrt. Og sådant byggeri foregår over hele landet. Jeg ved ikke, hvor meget man giver ud til det, men jeg kunne have lyst til at spørge finansministeren, som måske ved det: Hvor meget vil i det kommende år vore samlede militærudgifter andrage? Måske vil finansministeren sige, at det kan han ikke svare på; det ved han heller ikke. Hvis han svarer det, skal jeg forsåvidt tilgive ham, for så erkender han derigennem, at han ikke har fået sine ordrer endnu. Men så kunne ministeren i det mindste vise rigsdagen den parlamentariske høflighed at aflægge beretning her, når han har været på de udenlandsrejser, om hvilke han påstår, at de gør ham så meget klogere. Nu har ministeren to gange været i Paris for at være med til at rådslå om, hvad man skal give ud til militærvæsen, og hvad der kan blive tilovers til andre formål. Må vi ikke snart her i tinget få en beretning fra ministeren om hans Parisrejser? Ministerens fagfælle i Norge er kommet hjem fra Paris og har sagt, at beslutningerne i Paris betyder, at man i Norge skal give 40 pct. mere ud til militærvæsen end hidtil. Hvilken besked har ministeren fået i Paris for Danmarks vedkommende? Ministeren ved jo, at der skal gives mere ud, ellers ville han ikke under den debat, vi lige har haft, fortælle, at han regner med, at en del af Marshallkronerne skal bruges til militærudgifter, altså til forøgede militærudgifter. Kort for-